

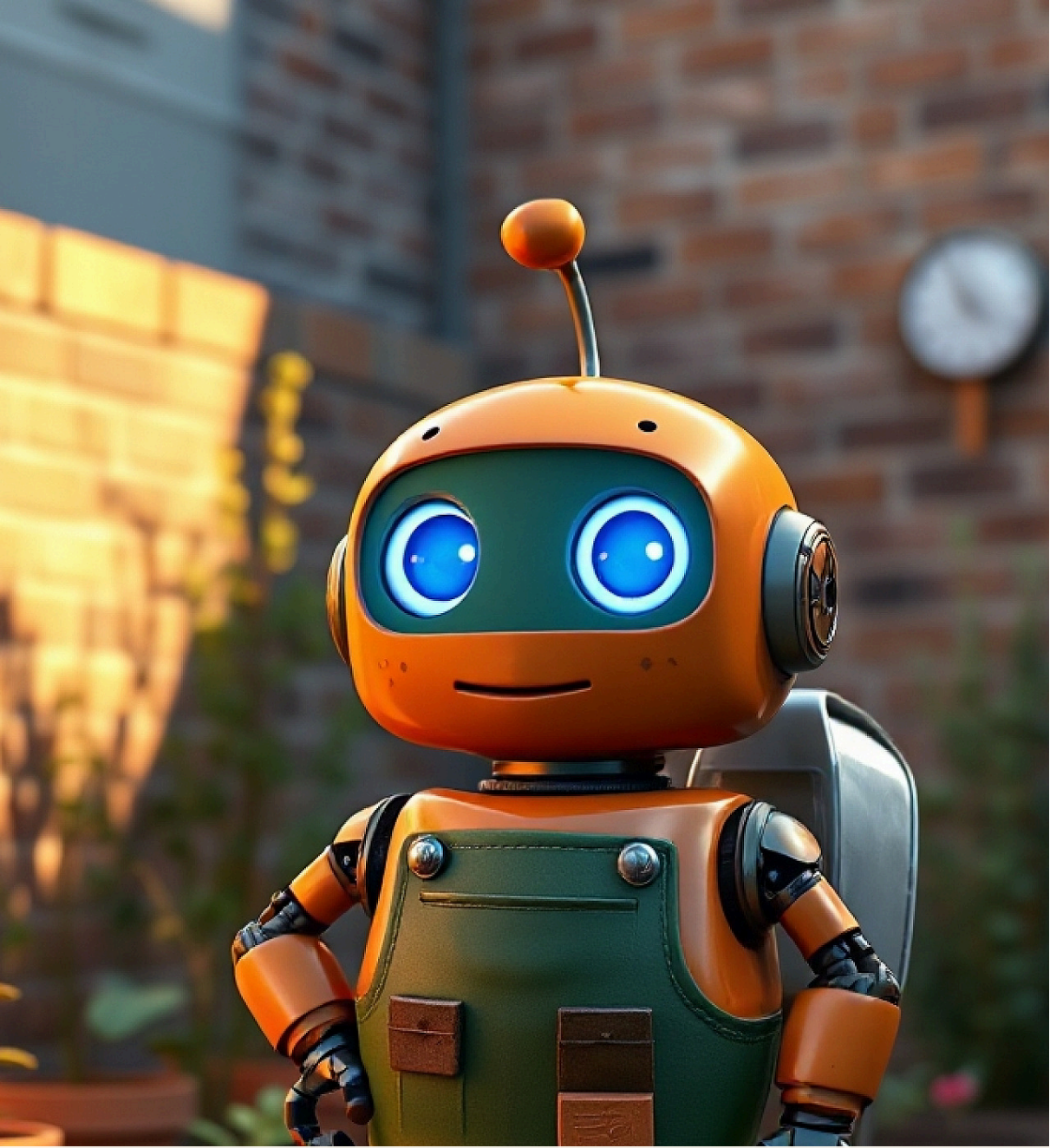
Robot Bahçıvan

Yavuz DEMİRKİRAN

Robot Bahçıvan

Yavuz DEMİRKİRAN

Kasabanın güneşli bir köşesinde, yüksek tuğla duvarlı küçük bir avlu vardı. İçinde, bakır turuncusu gövdesi ve parlayan mavi gözleriyle neşeli bir robot olan Rusty yaşırdı. Yeşil bir bahçıvan önlüğü giyer, sırtında minik bir sulama kabı taşırdı. Rusty bahçesini dünyadaki her şeyden çok severdi. Her gün suyu ve güneş ışığını kusursuz bir hassasiyetle ölçer, kuralların her çiçeği büyüteceğinden emin olurdu.

Rusty'nin bahçesi düzenli ve tertemizdi. Çiçek sıraları küçük askerler gibi durur, her biri tam olarak aynı miktarda su ve güneş alırdı. Rusty göstergelerini kontrol ederek, 'Su: yüz mililitre. Güneş ışığı: altı saat. Toprak: kusursuz,' derdi. Kurallara uyarsa her çiçeğin güzelce açacağına inanırdı. Ama son zamanlarda garip bir şey oluyordu. Çiçekler boynunu bükmeye başlamıştı ve Rusty nedenini anlayamıyordu.

Bir sabah Maya adında bir kız avlunun önünden geçti. Siyah kıvrıkcık saçları iki dolgun topuz yapılmıştı, parlak yeşil gözleri vardı ve burnunun üzerinde çiller vardı. Çizgili bir tişörtün üzerine mavi tulum giymiş, küçük bir bez çanta dolusu bahçe aleti taşıyordu. Maya solan çiçekleri fark etti ve durup baktı. 'Çiçeklerin üzgün görünüyor,' dedi yumuşak bir sesle. Rusty'nin mavi gözleri titreşti. 'Ama onlara ihtiyaçları olan her şeyi veriyorum!' diye yanıtladı, kafası karışmış bir halde.

Maya yaklaşıp boynu bükük bir güle dokundu. 'Bu gülün, sukulentlerden daha fazla suya ihtiyacı var,' diye açıkladı. 'Sukulentlerin ise daha az suya ve daha çok güneşe ihtiyacı var. Her bitki farklıdır.' Rusty başını yana eğdi, anteni yanıp söndü. 'Farklı mı? Ama kurallarım herkesin aynı şeyi alması gerektiğini söylüyor.' Maya gülümsedi. 'Bitkiler insanlar gibidir. Hepsinin bakıma ihtiyacı vardır, ama aynı türden değil.' Rusty'nin çarkları anlamaya çalışırken vızıldadı.

Tam o sırada Büyükbaba Leo avluya paytak paytak girdi. Beyaz saçları, gür bıyığı ve sıcacık bir gülümsemesi vardı. Ahşap bastonuna yaslanarak, 'Görüyorum ki genç dostum Maya'yla tanışmışsın. O bitkiler hakkında çok şey bilir,' dedi. Rusty Büyükbaba Leo'ya baktı. 'Çiçeklerim soluyor ve nedenini bilmiyorum.' Büyükbaba Leo kıkırdadı. 'Belki de yeni bir şey denemenin zamanı gelmiştir. Maya sana yardım edebilir.'

Maya bez çantasını açıp küçük bir defter çıkardı. 'Bir plan yapalım,' dedi. 'Önce her bitkinin yapraklarını ve toprağını kontrol etmemiz gerekiyor.' Rusty, Maya'nın bir yaprağı nazıkçe kaldırıp toprağı yoklamasını izledi. 'Bunun daha az suya ihtiyacı var,' dedi. 'Bunun ise daha çoğuna.' Rusty'nin gözleri kocaman açıldı. 'Sadece bakarak anlayabiliyor musun?' Maya başını salladı. 'Pratikle sen de anlayabilirsin.'

Rusty ve Maya öğleden sonrası birlikte geçirdiler. Maya, Rusty'ye toprağı parmağıyla nasıl test edeceğini ve fazla güneş belirtilerini nasıl arayacağını gösterdi. Rusty'nin hassasiyeti de işe yaradı: her bitkinin tam olarak ne kadar suya ihtiyacı olduğunu ölçtü ve bir çizelge tuttu. 'Ekip çalışması!' dedi Rusty, anteni mutlulukla yanıp sönerek. Maya güldü. 'Evet, ekip çalışması bahçıvanlığı kolaylaştırır.' Güneş batmaya başlayana kadar yan yana çalıştılar.

Ertesi gün erken başladılar. Rusty susamış bitkileri sular, Maya ise kuru yaprakları nazıkçe budardı. 'Sabır önemlidir,' dedi Maya. 'Bitkiler bir gecede büyümmez.' Rusty başını salladı, gerçi hızlı sonuçlara alıştı. Çizelgesini kontrol etti ve sulama kabını ayarladı. 'Sabırlı olacağım,' diye söz verdi. Kuşları ve yaprakların hafif hışırtısını dinleyerek sessizce çalıştılar.

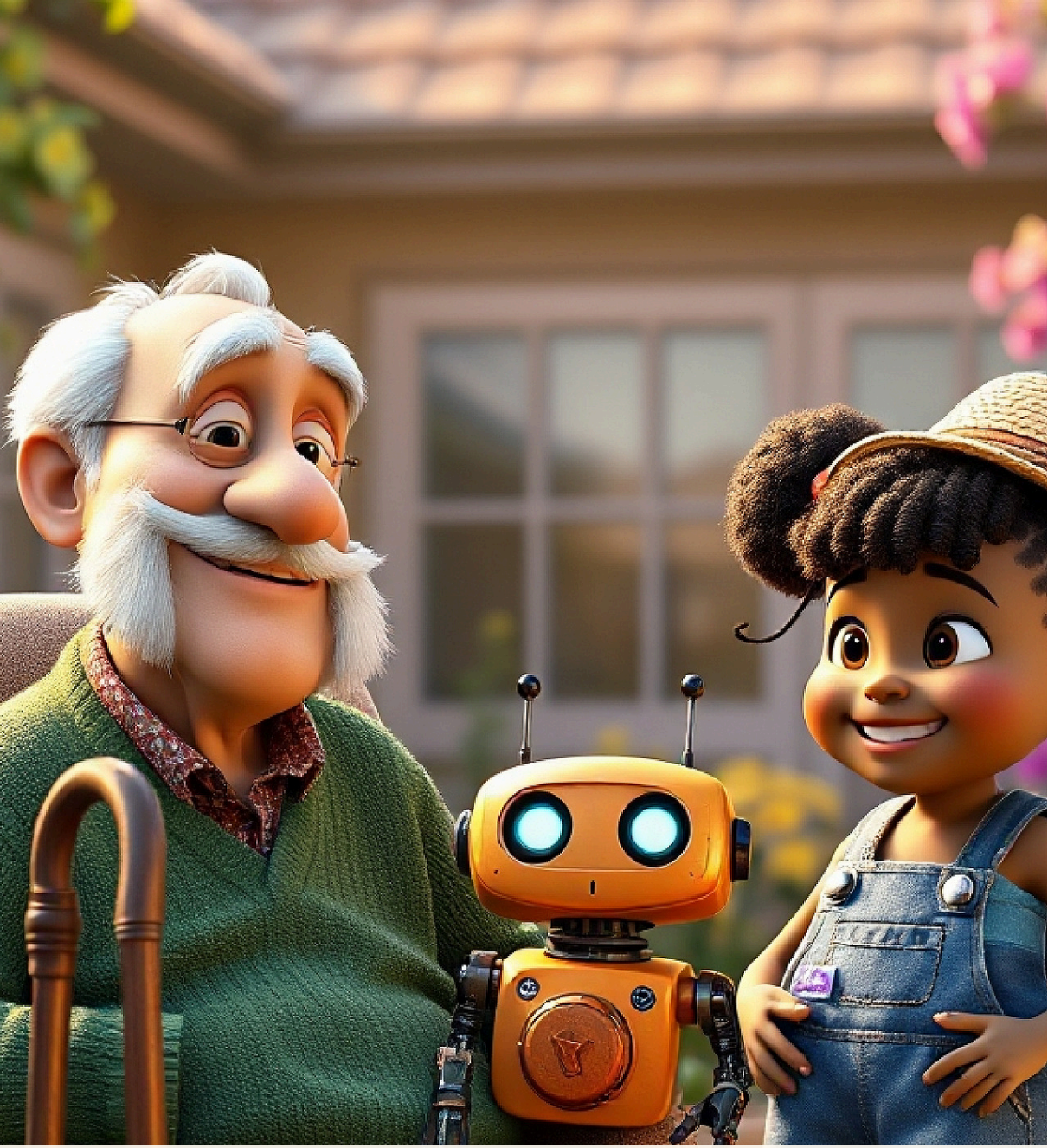
Günler geçtikçe bahçe değişmeye başladı. Boynu bükük çiçekler daha dik durdu. Gül fidanında yeni tomurcuklar belirdi. Rusty'nin mavi gözleri sevinçle parladı. 'Büyüyorlar!' diye sevindi. Maya gülümsedi. 'Gördün mü? Onlara ihtiyaçları olanı verdiğimizde gelişirler.' Rusty önce çizelgesine, sonra çiçeklere baktı. 'Sanırım kurallar faydalı, ama nezaket ve sabır daha önemli.'

Küçük bahçenin haberi yayıldı. Komşular duvarın üzerinden bakıp gülümsedi. Kimileri tohum getirdi, kimileri yardım etmeyi teklif etti. Büyükbaba Leo eski el arabasını ve bazı aletlerini getirdi. 'Görünüşe göre bir topluluk bahçesi kuruyorsunuz,' dedi. Rusty'nin önlüğünün cebi tohum paketleriyle doluydu. 'Daha fazla çiçeğe yerimiz var!' dedi. Maya ellerini çırpı. 'Hadi birlikte dikelim!'

Bir öğleden sonra avludan güçlü bir rüzgâr esti. Küçük bir saksıyı devirdi ve içindeki küçük bitki ezilmiş görünüyordu. Rusty hemen koştu. 'Ah hayır! Ne yapacağız?' Maya saksıyı nazikçe aldı. 'Ona ekstra bakım veririz. Bazen bitkilerin iyileşmek için biraz yardıma ihtiyacı olur.' Rusty başını salladı. 'Tıpkı benim çiçeklerim için yardıma ihtiyacım olduğu gibi.' Küçük bitkiyi dikkatlice yeniden dikti ve ona tam doğru miktarda su verdi.

Büyükbaba Leo sandalyesinden izliyordu. 'Siz ikiniz harika bir ekip oluyorsunuz,' dedi. 'Rusty, doğaya bakmanın sabır ve anlayış gerektirdiğini öğrenmişsin.' Rusty'nin anteni yanıp söndü. 'Ve nezaket,' diye ekledi. Maya gülümsedi. 'Ve ekip çalışması!' Hep birlikte güldüler. Avlu artık sadece bir bahçe değildi; dostların birlikte çalıştığı ve çiçeklerin geliştiği bir yerd.

Kısa süre sonra avlu renklerle dolup taşı. Uzun ayçiçekleri esintide başlarını sallıyor, tatlı bezelyeler duvara tırmanıyordu. Mahalleden çocuklar sulamaya ve yabani otları temizlemeye geliyordu. Rusty her çocuğa küçük bir görev veriyor, Maya ise onlara bitkilere nasıl nazık davranacaklarını gösteriyordu. 'Herkesin bir rolü var,' dedi Rusty. 'Tıpkı her çiçeğin kendi ihtiyaçları olduğu gibi.'

Yazın sonunda bir bahçe partisi düzenlediler. Büyükbaba Leo limonata getirdi, Maya kurabiye pişirdi. Komşular güzel çiçeklere hayran kaldı ve Rusty ile Maya'ya teşekkür etti. 'Bu eski avluyu özel bir yere dnştrmşsnz,' dedi Büyükbaba Leo. Rusty arkadaşlarına ve mutlu çiçeklere baktı. 'Bu ekip çalışmasıydı,' dedi. 'Ve sabır, ve nezaket.' Mavi gözleri gururla parladı.

O günden sonra Rusty farklı bir robot oldu. Hâlâ suyu ve güneş ışığını ölçüyordu, ama artık bitkileri de dinliyordu. Her birinin benzersiz olduğunu biliyordu. Maya sık sık ziyarete geliyor ve birlikte oturup çiçeklerin büyümesini izliyorlardı. 'Artık gerçek bir bahçıvansın,' dedi Maya. Rusty'nin anteni yanıp söndü. 'İyi bir öğretmenim vardı,' diye yanıtladı. Bahçe yaşam ve dostlukla uğulduyordu.

Ve böylece küçük avlu bir sevinç yeri oldu. Rusty, doğaya bakmanın sabır ve anlayış gerektirdiğini öğrendi. Nezaketin ve ekip çalışmasının her şeyi daha iyi yaptığını öğrendi. Çiçekler parlak bir şekilde açtı ve topluluk birbirine daha da yakınlaştı. Rusty her gün bahçesini mutlu bir kalple sular, hayattaki en güzel şeylerin—çiçekler ve dostlar gibi—büyümek için zaman aldığını bilirdi.